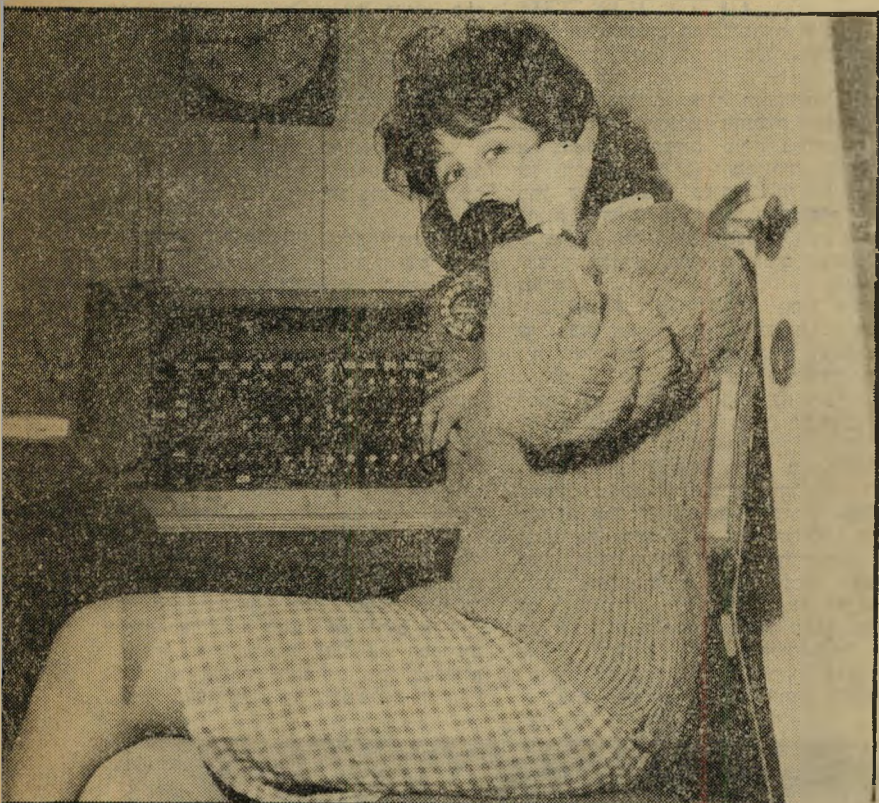

הדליכה על

קצה אחד הוא הבית, המשפחה, השכנים, הסביבה, המנטאליות והשקפת החיים. הבית הוא בית משותף חדש. אבל הוא בנוי ביפו. ההורים הם יוצאי בולגריה, וכאלה הם גם השכנים ואנשי הסביבה כולה, שאר רח חיהם והשקפת עולמם הם המשך ישיר לחיים שהחלו רהוק ומוזמן. הקצה השני נמצא במרחק של כמה מאות מטרים, במר כזו העיר הכואנים והחדשים, בברק, בפי

„בוקר טוב, החומה!... החומה! בוקר טוב!... כן, אדוני... לא אדוני... רגע אחד אדוני, תמתין בבקשה על הקו... בוקר טוב, החומה!... מיד יתפנה גבירתי... תואיל בבקשה לסור למשרד, אדוני... בוקר טוב... תפוס... בבקשה... תודה...”

דבורה כהן יושבת ליד מרכזיית הטלפון, מחברת קווים, מנתקת קווים, עונה לקריאות, מחייגת מספרים. לגבי המשוחחים

על הקו
כמרכזנית בחברת ביטוח תל-אביבית, רתוקה דבורה כהן כמעט בכל שעות עבודתה אל מכשיר הטלפון, עד שבועי הנזקקים לעזרתה הפנויה כמעט חלק ממנו. היא עצמה אוהבת לשוחח ארוכות בטלפון, כשלחץ העבודה מתיר זאת.

אר, בהדר ובכל מה שרק עשוי להיות פיי תווי לגבי נערה בשנת השמונה-עשרה שלה. אך די בכמה מאות מטרים אלה המפרידים בין שני חלקים של עיר אחת כדי לקיים בנערה מתגברת הרגשה של חוסר זהות, ולמרות שמרבית שעות יומה, בע"בודה ובבילויים, חולפות בקצה השני, החדש, בולטת בה תחושה חזקה של אישייכות.

בטלפון היא נשארת אלמונית. סימן-הזהוי שלה — קול רך ואדיב, מציין קמעיה, אין בו כדי להסגירה באזני השומעים אותה. עבורם היא חלק ממערכת תיקשורת מיכנית. אבל דבורה (דורו) כהן, 17 וחצי, מר כונית דקת-גו בחברת-ביטוח תל-אביבית, שבפעולות אוטומטיות כמעט מקשרת בין שני קצוות, עדיין מהפשת קשר מתאים בין שני הקצוות עליהם בנוי עולמה.

לא לבכות, כמו פן

דורי אינה עולה חדשה. מבחינה כדור נולוגית היא צברית לכל דבר. היא הייתה בת שלוש כשהוריה נטלו אותה מסופיה, בולגריה, ועלו לארץ. בולגריה היא לגביה מושג המופיע רק בחלום: „חלמתי חלום שכל בולגריה זה יער אחד גדול ועל כל עץ ביער רשום שמו של האיש הגר מתחתיו. אלוהים עשה שאין שם לא גשם ולא שלג ויש שם רק מגרשי-משחקים. רק כשגדלתי הכניסו לי לראש שבולגריה זאת אוץ כמו כל הארצות. כמו ישראל.”

אם דורי אינה מזהה את עצמה עם הצבריים הרי זה בשל העובדה ששנתי השנים הבאות עברו עליה אמנם בישראל, אבל ביר שהיתה חלק מישראל השנייה. היא גדלה ברמלה, אותה היא זוכרת כעיריה קטנה ונחמדה שכל אחד מכיר בה את השני, ושילדה שובבה, יפה וחמודה, כשם שהיתה היא, היתה מוכרת על ידי כולם וחדורה הרגשה שהכל שייך לה.

שם, בהיותה ילדה ברמלה העבדית, למי דה בפעם הראשונה את פירושי המושג גטו. אבל לגביה היתה משמעותו של מושג זה — מקום סגור שבו חיים ערבים, שהם, כפי שנכחה, אנשים נחמדים ובלתי מזיקים. בבית-הספר גינתה תכונות בולטות של מניגינות ושתלטנות. היה זה אולי משום שהיו שתי בנות במשפחה, דורי ואחותה

מרמלה
עירת העולים בה בילתה דבורה את ילדותה. חרתה בה את חותם ישראל השנייה.

כדורגל

מי מפעיל את הפועל?

„מול שלא שיחקנו היום, היינו בטח מפסידים למכבי יפו” נאנח אמציה לבקר ביץ, בלם הנבחרת-הלאומית וקבוצת הפועל תל-אביב. לא ששחקני הפועל חששו במיוחד מיריבים היפואי, אך לאור המצב השורר לאחרונה באגודה התל-אביבית, היה זה אולי מולה של קבוצת הפועל תל-אביב כאשר החליט שופט הכדורגל הגבוה ביותר בישראל, אהרון רונה, לבטל את משחק הגביע בין שתי הקבוצות, שנועד להתקיים בשבת האחרונה באינטריון בלומפילד ביפו.

תככים מאחורי הקלעים. כי עליפי המצב השורר כיום באגודה — מפליאה היא עצם העבודה שקבוצת הפועל תל-אביב הצליחה לשמור בכל זאת על המקום השני בצמרת הליגה הלאומית.

מאמן פוקס שערות על הראש

התככים הגיעו לשיאם בישיבת הקבוצה ביום החמישי — האחרון שלפני משחק הגביע נגד מכבי יפו. ישראל בריקר, אחד מעסקני הפועל תל-אביב, הממשש כיו"ר סקציית הכדורגל, פגע בשוער הקבוצה הצעיר דני אלקיים. למראה פניו הנפגעים של דני הוסיף בריקר: „דני, אם זה לא מוצא חן בעיניך, אתה יכול לעזוב.” תגובת אלקיים: „לרגע הזה ציפיתי, שלום חברים!” קם ממושבו וטרק את הדלת.

לאוהדי הקבוצה הצופים בהידרדרותה נותרה התקווה, שבעוד שלושה שבועות, עת ייתכנסו חברי הפועל תל-אביב כדי להתברר בהנהגה חדשה לסניפים, תבחר הנהגה כזו, שתצליח להעלות שוב את הקבוצה למישור הנכון.

כדורסל

מהו הפרס?

לא רק בעולם, אלא גם בישראל נהוג להעניק עיטור לשחקן מצטיין באגודה, בי תום עשר או שתי-עשרה שנות שירות פעיל ומוצלח למען האגודה. יש העושים זאת בהענקת גביע לשחקן, יש העושים זאת במתן תעודת-כבוד.

אך שחקן הכדורסל של הפועל חולון, יצי חק (”צחיק”) פלד, שסיים העונה את שנתו ה-12 בקבוצה החולונית, זכה לעיטור מסוג שונה לגמרי: אגודתו הרחיקה אותו מכל פעילות לשלושה חודשים, עד סוף העונה.

ותיק היורע הכל. מעמדו של צחיק פלד בפועל חולון היה מעמד של יחסן הוא היה גם היחיד מבין שחקני הקבוצה, שהסי פיק עוד לשחק עם שחקנים מפוארים כמו פרדי (”בעל יד הזהב”) כהן, מרסל ופץ ואליהו עמ"אל, הזכורים עד היום ככוכבי קבוצת הכדורסל החולונית.

כיום, משחקים בפועל חולון שחקנים צעירים „אשר לא ידעו את יוסף”, ולכן טבעי הדבר שצחיק פלד הוא דובר, מנחה אותם בכל הבעיות המתעוררות בקבוצה. אלא שהנחיה זו, לא נראתה כלל לאני שי הנהלת הפועל חולון.

לאן הולך הכסף? כי כראש-קבוצה, זכאי היה פלד להשתתף בישיבות מוכרות סניף-הפועל בחולון. ישיבות אלה לא נעמו תמיד לאזני הפטרונים, בפרט שפלד העיר מדי פעם הערות עוקצניות כלפי הממונים על הכסף. כך, למשל, אמר פלד באחת הישיבות כי אינו מבין את פשר העובדה, שלאחר משחק כדורגל, של האגודה, בו חר זים יותר מ-400 צופים, מצטבר בקופה סכום שאינו עולה על 500 ל”ל. „לאן הולך שאר הכסף?” שאל פלד. התשובה: שלושה חודשי הרחקה מהסניף.

השחקן, ששיחק יותר מ-500 מישחקים בקבוצתו, הסיק את המסקנה: הוא יכנס בתום העונה להסגר, ינטוש סופית את קבוצתו, לה הקדיש 12 שנים.

הכגייה הלאומית

עם סיום המשחק בין מכבי תל-אביב והקבוצה היגוסלבית אולימפיה לובליאנה, שהתקיים בחולון בנצחון יוגוסלביה בשיעור (46:50), התמיהה את יהושע רוזין, מאמן קבוצת מכבי, עובדה אחת: מנין ידעו היוגוסלבים לשמור על שחקני מכבי בדיוק באותה צורה, בה נקטו נגדם כדורסלני הפועל תל-אביב במשחק הליגה האחרון בין השתיים?

פזות המשחק. הענין נשכח מליבו של רוזין ומלב השחקנים. אבל אחרי שחזרו עטורי נצחון, ממשחק הגומלין שנעך רך בליובליאנה, נתקלו לתדהמתם בכותרות שהופיעו במדור הספורט של ידיעות אחרונות, אשר ציינו כי „אחד מעסקני הפועל תל-אביב גילה ליוגוסלביה את סודות משחק של קבוצת מכבי” הידיעה לוותה בתצלום מקטע העיתון היוגוסלבי פולט. בו מתרשמה הידיעה, לראשונה.

מי זה? החדש נפל על איש מסור יים, הידוע היטב בחוגי הכדורסלנים. יתכן ולא עשה זאת במתכוון, אלא פלט, תוך כדי שוחח ידידותית עם המאמן היוגוסלבי, המהנדס קריסטאנצ'יץ, גם כמה משפטים על צורת המשחק של קבוצת מכבי. טלפזנית עם המאמן היוגוסלבי ועם העתונאי היוגור סלבי שכתב את הידיעה, הוכתרו בהצלחה חלקית, כי היוגוסלבים הבינו את חומרת הענין, מה עוד שהוועקו פעמים מספר בטלפון מתל-אביב. קריסטאנצ'יץ ניסה להתחמק באמרו: „איני זוכר בדיוק מי האיש”, אך למעשה אמר הוא בכך את הכל: היה זה האיש שמסר לו אינפורמציה, הכתים בכך את שמה של ההתאגדות בה הוא חבר.

בחיר כדורגלני מכבי תל-אביב בעבר, שהיה „קפטן” הנבחרת הלאומית, כאשר מרבית שחקניה הנוכחיים עוד היו בחיתוליהם. כי לבהירותו של פוקס כמאמן הקבוצות, קדם ויכוח ארוך בין חברי מוכירות האגודה. לא כולם העזו לומר לפוקס (38) את מה שהיה ברצונם לומר לו. אחד מהם העז: רפי ללקין, מנהלה של הקבוצה בעונה האחרונה, וגם כיום.

ללקין תמך בלא סייגים במועמדותו של שחקן אחר בעל עבר מפואר: יצחק (”איציק”) שניאור. במלחמה הפנימית הסמוי ייה בין שני שחקני מכבי תל-אביב לשעבר, היתה ידו של אלי על העליונה, והוא החל לאמן את הקבוצה.

”לא צמחו לך שערות.” אך למרות נצחונה, נעשה מצבו של פוקס בקבוצה עדין יותר ויותר. מושכי החוטים ידעו לכוון אליהם חלק משחקני הקבוצה, הדברים הגיי עו לידי כך, שבעת נסיעתה של הקבוצה לתחרות בחיפה נגד מכבי, כאשר הקריא פוקס את רשימת שחקני ההרכב הראשון, (בשבצו את יתר השחקנים בקבוצת המילר אים), נעלב שחקן הקבוצה יצחק (”איציה”) מנחם מנח שפוקס הרכיבו בקבוצת המילר אים, הטין לעברו: „לא צמחו לך עדיין שערות על הראש, כאשר אני כבר שיחקתי בפועל תל-אביב”. פוקס, שהיה כבר שחקן מפורסם כאשר מנחם עדיין לא נולד, נפגע מדברי השחקן, אך בבואו לדרוש את העני שתו בפני ההנהלה, התנגד לכך רפי ללקין, מנהל הקבוצה; האיש, החייב להיות בראש השומרים על הסדר והמשמעת, פנה לפוקס: „הוא לא אמר לך שום דבר, מה נעלבתי?”